



Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

4 tháng 7 năm 2010

Số 104

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tu thiền có thể điên loạn không ?
- 2) Mê loạn bao gồm những gì có thể tạo thành ?
- 3) Làm người sao để bị lường gạt vậy ?
- 4) Tại sao lại tự lường gạt ?
- 5) Làm người sao phải lo âu đủ thứ ?
- 6) Người tu Vô Vi có ích gì cho quần sanh hiện tại ?
- 7) Làm sao biết được Thiên Đàng có thật ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 12 năm 1991 1) Hỏi : Tu thiền có thể điên loạn không ? Đáp : Thưa, tu thiền thì phải nhận thức mục đích tu thiền để làm gì? Thưa, tu thiền để giải thoát tâm tánh ô trược, trở về với chơn tâm, tự giải nghiệp tâm, đời đạo phân minh, lập lại trật tự cho chính mình, không hướng ngoại dâm ô tạo loạn, hiểu rõ ý nghĩa Nam Mô A Di Đà Phật. Hành thiền để tự lui về thực chất của chính mình, cảm thức nguyên lý vô sanh, thực hành đứng đắn. Một giờ thiền là một khóa học tiến thân, chớ không phải thiền cho có chừng rồi ôm lấy sự mê loạn trong tâm.	2) Hỏi : Mê loạn bao gồm những gì có thể tạo thành? Đáp : Thưa, lúc thiền thập nhập định không nên nghĩ đến tình, tiền, duyên nghiệp ảo hư, dụng tâm thông cảm nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Nam: Thật phương Nam, lửa Bính Đinh Mô: Chỉ rõ vật vô hình A: Nhâm Quý gồm thấu nơi thận Di: giữ bên ba báu linh: ‘tinh, khí, thần’ Đà: ấy sắc vàng bao trùm khắp cả Phật: hay thanh tịnh ở nơi mình Cố nhớ nguyên lý kể trên thì sẽ tự khai thông và nhẹ nhàng, hiểu được nguyên lý lục tự kể trên, thì sẽ được gia tăng trí nhớ hướng thượng, đức nhĩn nhục sẽ được gia tăng, vui thực hiện tâm đạo, sống thật với tâm linh, thay vì bo bo tình đời và ôm xác dâm ô động loạn mà tạo thành chấp trước ngu si. Kệ: Những điều nguyên lý nhớ ghi tịnh Thế sự nhơn duyên tạo lý tình Kích động khổ đau từ phút khắc Tham thiền hiểu rõ lại càng minh
Ngày 16 tháng 12 năm 1991 3) Hỏi : Làm người sao dễ bị lường gạt vậy ? Đáp : Thưa, làm người chẳng ai bị lường gạt cả. Chỉ có tự mình lường gạt mình thôi.	4) Hỏi : Tại sao lại tự lường gạt ? Đáp : Thưa, tại vì tự bỏ quên mình, làm người có sự hiện diện trên mặt đất có đầy đủ Hồn, Vía, tay, chân, nhưng chỉ biết có tay chân, quên Hồn Vía, tức là làm việc mà không có văn phòng tâm linh đầu não, chỉ có biết chuyện bên ngoài, lâu ngày nội khoa tâm lý bị rối loạn, chẳng biết làm sao trở về vị trí của chính mình, sai một ly đi một dặm là vậy. Cứ triền miên như vậy, luân hồi nhiều kiếp, học hỏi từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh nọ, dồn dập biết bao nhiêu đau thương, nhiên hậu mới có cơ hội hướng thượng tu tâm. Kệ: Biết mình là kẻ tự sai lầm Thiếu trí quên tâm khó tiến thân Tranh chấp ganh đua càng thậm tệ Tròn đầy chơn lý cũng do tâm

Ngày 17 tháng 12 năm 1991 5) Hỏi : Làm người sao phải lo âu đủ thứ ? Đáp : Thưa, nếu dụng tánh suy luận, thì phải lo âu đủ điều, vì trình độ của tánh rất yếu ớt và tăm tối, còn tâm thì thanh nhẹ và sáng suốt hơn. Nếu dụng tâm hướng thiện và hướng thượng, thì mới có cơ hội tự giải nghiệp tâm. Còn tu Vô Vi thì phải cần mẫn tham thiền nhập định, tự lật ngược tình thế đời, tiến thẳng vào đạo, thì chẳng còn lo âu, thanh nhẹ, thì mới xuất hồn học đạo tiến thân, bao nhiêu kỷ niệm xấu tốt đều được giải mở rõ rệt, tánh tình sẽ không còn u uất nữa, biết cách thâm dụng điểm chánh để sửa tâm, hướng về thanh tịnh, phát triển đời đời, nhập cuộc Đại La, tiến hóa vô cùng. Kệ: Tình thương khai triển vô cùng quý Hưởng thượng càng minh chuyển hợp thì Trí óc rảnh rang thanh giải trước Ứng tâm thanh tịnh chẳng cần truy	Ngày 18 tháng 12 năm 1991 6) Hỏi : Người tu Vô Vi có ích gì cho quần sanh hiện tại ? Đáp : Thưa, người tu Vô Vi rất hữu ích cho quần sanh ở tương lai, tự thực hiện một phương pháp khai tâm mở trí, và gom gọn ý lực tận độ quần sanh, dần thân vô quán ngại, lấy giải thoát làm phương châm tiến hóa, cõi Trời Thiên Đàng có thật khai triển Từ Bi và nhện nhục, chuyên cần tu học độ tha, giải bỏ địa vị và không ôm chấp trước và trì trệ. Kệ: Tự mình khai mở vui hòa tiến Thức giác bình tâm chẳng tạo phiền Phát triển tâm lành minh thiện ác Cảm thông đời đạo tự tâm xuyên
Ngày 19 tháng 12 năm 1991 7) Hỏi : Làm sao biết được Thiên Đàng có thật ? Đáp : Thưa, thực hành phương pháp Vô Vi qua nhiều năm tháng tu luyện, sẽ tự cảm thức rõ ràng, từ ngũ tạng cho đến khối óc, điện năng sẽ được dồi dào. Khối óc nhẹ nhàng, nhắm mắt tham thiền sẽ thấy thoải mái nhìn xa hiện ngay trong tâm thức, càng ngày thiền càng lâu và thích thiền. Đến lúc nhắm mắt thiền, mê đi quên thể xác, tự cảm thức phần hồn đang tiên hành trong cõi hư không Đại La lớn rộng, càng ngày sẽ càng kết tập được Mô Ni Châu, học đạo cả càn khôn vũ trụ. Thức tâm liên liên, nhiên hậu mới giải được nghiệp tâm, tự tạo một nền tảng thích hợp văn minh, trực tiến vào nguyên lý, phá mê phá chấp, thì mới nắm vững tình thế tiến hóa của phần hồn trực chỉ Thiên Đàng. Qua hào quang sáng chói của phần hồn hướng thượng, sức hút của thanh quang dẫn tiến, không còn sự mê lầm ngoại lai, thì mới cảm thức được nguyên lý vô sanh, giá trị Như Lai Từ Bi thanh nhẹ, bảo đảm thần thức không bao giờ bị rơi vào cõi âm u mê loạn nữa, lúc ấy tam giới: Thượng, trung, hạ khai thông. Thực hướng về Phật sẽ được chứng tam liêu khai triển tâm linh. Kệ: Càng hành càng chuyển hướng tâm linh Thực hiện quy nguyên rõ pháp trình Ai ghét ai thương tâm chẳng động Về trời thanh nhẹ hưởng trời tình	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Duyên Kiếp Đường Hành (tiếp theo)

...

Thầy: Yêu là cái gì chứ cắt nghĩa chữ yêu tôi nghe coi. Chú tu hồi nào tới giờ chú yêu cái gì chứ cắt nghĩa tôi nghe coi.

Bạn đạo: Yêu là tình thương là thương yêu. Tôi chỉ biết bao nhiêu đó thôi hà. Còn như ông Tám cắt nghĩa khác à, kéo dài.

Thầy: Chú yêu ai. Bây giờ cuộc đời chú tới bây giờ chú yêu ai.

Bạn đạo: Tôi chỉ yêu ông Tám có bao nhiêu đó đủ rồi, chứ không phải yêu bà xã. Bà xã kháo tôi quá, tôi yêu không nổi ... (nghe không rõ).

Thầy: Ông Tám có gì cho chú yêu.

Bạn đạo: Có cái phần thương yêu xây dựng nè hén, có khi buồn chửi ông Tám không giận nè hén, cái này đáng yêu cho tôi rồi. Có khi buồn chửi vài ba câu.

Thầy: Chú yêu rồi chứ sợ chú không tiến hóa sao?

Bạn đạo: Mục đích tôi tiến, không tiến rồi để sao chứ!

Thầy: Cho nên chú phải nói rõ chú yêu tôi tiến hay là không tiến. Chú phải cắt nghĩa chú yêu tôi tiến hay là không tiến.

Bạn đạo: Tôi thấy cái luồng yêu bề ngoài là khác, yêu bề trong khác.

Thầy: Thì bây giờ chú nói chú yêu bề trong là chú yêu tôi, rồi chú tiến hóa hay là chú thụt lùi.

Bạn đạo: Tôi thấy tôi yêu bề trong ông Tám á, tôi thấy tôi tiến..

Thầy: Chú yêu tôi là chú yêu ai?

Bạn đạo: Yêu ông Tám, yêu vô vi, có bao nhiêu đó đủ rồi.

Thầy: Vô vi là ai?

Bạn đạo: Vô vi là không.

Thầy: Không là ai?

Bạn đạo: Không là cái vũ trụ, ông Tám nắm hết rồi.

Thầy: Vũ trụ là ai?

Bạn đạo: Vũ trụ ở trên trời.

Thầy: Trên trời là ai?

Bạn đạo: Trên trời là không, còn gì đâu.

Thầy: Cho nên, khi mà con người đã thực thi trở về căn khôn vũ trụ là ở mọi trạng thái với muôn loài. Mình yêu người đó là yêu muôn loài vạn vật không

phải yêu một người đâu. Á! Cho nên biết yêu tôi là yêu muôn loài, thấy chưa?

Bạn đạo: Bởi vậy tôi biết nói mà không biết cắt nghĩa. Bởi vì ông Tám có bữa giải thích cái con bò, ông Trời đập hết một bên, nó lòi ra chút xúi nè, nói không được... (nghe không rõ).

Thầy: Nhưng mà chưa tới, tại vì hiểu chưa tới, bởi thêm một chút cho chú hiểu. Khi chú yêu con người vì mọi người là chú sẽ vì mọi người, chú hiểu chưa?

Bạn đạo: Tại ông Tám nói câu đó thì ông Tám đủ lực lượng mới dám nói.

Thầy: Khi mà, chú yêu con người đó ở trong một khía cạnh thì chú sẽ kẹt trong khía cạnh đó, thấy chưa?

Bạn đạo: Ông Tám đủ lực lượng rồi, yêu bạn đời. Còn tôi không đủ mà khía cạnh thôi, yêu theo ông Tám thành ra tôi không dám nói và suy nghĩ được câu nói... (nghe không rõ).

Thầy: Chớ không phải sợ nói, rồi nó vắn bắng, rồi bà xã bà đánh, cũng còn sợ bị đòn, không biết thương yêu người giáo dục mình. Vợ chú là ông thầy giáo dục chú đó, mà chú còn chưa biết thương yêu làm sao chú thương tới tôi được.

Bạn đạo: Tại cái phần lực lượng không được...

Thầy: Chú phải thương yêu Ngài nhiều hơn, chính ngài đang dạy chú.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Muốn yêu ông Tám với điều kiện ông Tám phải yêu người dạy mình, rồi tới ông Tám, chớ chưa yêu người dạy mình, không bao giờ tới ông Tám được.

Bạn đạo: Tại cái sách này nó hơi kẹt một chút.

Thầy: Nó ngăn cách ở chỗ đó, nó ngăn cách ở chỗ đó.

Bạn đạo: Thành ra tôi phải học ở điểm đó.

Thầy: Bởi vì chú có cái tánh khi chú cần chú mới yêu, còn chú không cần chú không yêu người ta. Chỗ cái đó thành ra cái chữ Ngưu, chữ Ngẫu của chú bị Thiên Lô nó quỳnh tróc mỏ luôn. Chữ Ngưu này ở đây nó quẹt xuống, nó quỳnh tróc mỏ luôn chữ Ngưu.

Bạn đạo: Cái bữa đó lại nhờ ông Tám, nghe cái chữ con bò đó, có miệng mà nói không được, thành ra cho phép mình nói... (nghe không rõ).

Thầy: Ông hỏi chữ nhỏ, ông hỏi chữ Nguru⁽¹⁾ cái nghĩa sao? Tôi nói gạch đây gạch, đây gạch, phải không? Lưỡng nghi hợp nhứt thiên địa nó cũng như người ta, trong đó nó có ngũ tạng. Nhưng mà bị vì kiếp trước nó nói chuyện nhiều quá bị Thiên lôi đánh cái bập xuống thành ra gạch cái này, chặn mồm không cho nói chuyện nữa, thành ra hữu khẩu nan ngôn, thành ra đứng trước mặt ông thầy, y không có nói gì được hết, toàn chửi không, thành ra con bò chửi gì nữa.

Bạn đạo: Cái ông thầy kia khó qua, cái ông thầy này dễ qua một chút.

Thầy: Cũng không dễ đâu. Ông thầy này thấy nói chuyện với chú mà chú muốn qua mà qua không được. Bởi vì chú bị cái vách tường ngăn cách của ông thầy đời rồi. Ông thầy đời qua được, chú mới qua ông thầy đạo. Còn ông thầy đời chú không có qua được, chú vẫn bị vách tường ngăn cách chú đâu có qua được ông thầy đạo.

Bạn đạo: Thành ra cái vách tường này khó qua quá ... (nghe không rõ).

Thầy: Chú đóng vai con bò phải đúng con bò mà không đúng con bò là chú không có tiến hóa. Á! Chú đóng vai con bò mà chú muốn làm con người, không được. Chớ con bò, con bò nó có tiến hóa của con bò. Á! Chú phải chịu ngài đánh nhiều nữa.

Bạn đạo: Đứng đây nói à, à hoài.

Thầy: Bất mãn hoài cứ à, à.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Anh có gì hỏi?

Bạn đạo: Thưa ông Tám, con không được gần ông Tám nhiều, con chỉ qua sách vở của ông Tám, mà con theo cái pháp lý này, con thấy vấn đề khó khăn vấn đề tình dục, cái chương mà ông Tám giảng về tình dục ái tình đó ông Tám, ông Tám nói thành ra nó không ảnh hưởng đến vấn đề tu tập hết. Con xin ông Tám giảng nghĩa cái đó cho rõ thêm...

Thầy: Bởi vì cái tình dục của thế gian tôi đã nói rõ rằng: Khi chúng ta xuống cái tiểu thiên địa này nhập sanh dục là một cái nhiệm vụ tiến hóa của loài người, thấy chưa? Của quả địa cầu để giáo dục con người. Nhưng mà chúng ta tu, chúng ta nhờ cái soi hồn, pháp luân, thiên định. Soi hồn là làm gì? Để mở cái trung ương này để cho nó hòa đồng với thiên

nhân tạo hóa. Thì cái pháp luân này nó phải sửa đổi cái chu kỳ “nhập sanh dục”, bây giờ chúng ta thượng thăng tiến.

Cho nên, các bạn làm pháp luân, soi hồn, pháp luân rồi, cái tình dục của nhiệm vụ đó, nó sẽ đổi sang cái nhiệm vụ khác, thấy không? Nó đi từ bộ đầu phóng lên thay vì ở dưới đi ra. Cũng chất tinh, nó kết tinh trên cái não tủy các bạn, rồi nó quân bình, nó mới phóng thanh đi ra thì lúc đó nó mắc làm việc bên trên, nó quên thế sự thấy chưa? Mà cái bên trên thì làm việc cho muôn loài vạn vật, thế sự thì làm cho một nhóm nhỏ mà thôi thấy không? Sau này mình tu rồi nó tiến giải lên trên đó mình mới thấy rõ cái cơ trời và thiên ý thấy không? Thành ra mình thấy không có cái gì đáng tội, có cái tội là mình không chịu tu để thấy mình và thấy rõ nhiệm vụ của loài người đã và đang làm gì? Chỉ có bao nhiêu đó thôi. Chớ tất cả mọi người đều là địa tiên đã và đang làm việc, không làm việc lấy gì sống. Khi mà chỉ có cái tu mới hướng về tâm Phật. Bạn làm việc hai tay hai chân nhưng mà cái trí tâm của các bạn hướng về Phật, tâm thì Phật mà làm việc thì địa tiên thì lúc nào chơn tâm nó cũng là Phật thấy không?

Khi mà các bạn có tình dục giao cấu với vợ chồng đi nữa nhưng mà cái tâm các bạn không có nghĩ chuyện đời như xưa nữa được. Thì cái chuyện tiến hóa đó nó sẽ thức giấc bạn và nó cho bạn thấy sẽ mở bằng cách nào, sau cái pháp luân rồi nó sẽ tiến hóa đi lên. Chớ đừng có dối trá nói tôi tu, tôi theo thầy, rồi tôi bỏ dục, rồi tôi đi đêm, tôi bỏ dục với vợ mà tôi đi đêm, không được, cái đó không đúng thấy không?

Khi mà, các bạn tiến tới thanh rồi, cực thanh cực tịnh thì cái chuyện mà cơ duyên nó sẽ chuyển hóa cho bạn, từ cái thanh dất cái trước thì các bạn không có động trong lúc mà tình dục có xảy ra, không bao giờ tâm các bạn bị động thấy không? Nhưng mà cái đó là cái độ tiến hóa, cái đó hết sức cao mới làm được thấy chưa?

Cho nên, còn cái phần tu ở đây chúng ta chỉ hóa giải cái cơ cấu đó để nó tiến lên và nó sẽ từ từ dẹp bớt chớ không có ai dẹp bớt một lần được. Chớ đừng dẹp bớt một lần rồi sanh khủng hoảng của nội tâm. Đó, cho nên cái tình dục là cái đường nhập sanh dục tự nhiên mọi người phải làm điều đó. Bây giờ, mình sửa thượng thăng tiến nó đi lên, nó hóa giải cái trước, nó lưu cái thanh nó đi lên, nó vẫn làm việc trong tình dục cộng đồng cần khôn vũ trụ.

¹ Nguru : 生

Mà khi các bạn ở trong cộng đồng càn khôn vũ trụ thì trời với đất nghĩa là tính dục hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nó mới có hoa quả vạn vật, âm dương tương hợp, điển với điển tương hòa mà thôi chẳng có gì quan trọng. Nhưng người đời xa cách vì tư tưởng phong kiến, không hiểu siêu khoa học, không hiểu siêu khoa học cho nên cho đó là khó. Nhưng mà khi mà nó thấy đó là nó còn tăm tối, nó có thể mê. Còn người tu tới thanh tịnh, không mê. Còn người phạm mà mình hướng dẫn cho nó đi vậy là nó bị mê, nó tu không được. Cho nên, khuyến khích nó làm gì làm cũng phải soi hèn, pháp luân, thiền định, phải ráng tu, ráng tịnh thì tự nhiên nó diệt dục. Diệt dục một cách sáng suốt và nó đổi cái hướng dục để làm việc nhiều hơn dục nhiều hơn, dục để mở và để xây dựng đi lên, không có dục làm sao tiến, thấy không ?

Bây giờ, Trời đất không có dục không có tiến. Bây giờ muôn loài vạn vật trước mặt của bạn đều là dục, không có con muỗi, con ruồi làm sao thấy. Thấy con muỗi, con ruồi cũng còn dục, cái gì nó nhỏ nhất, nó cũng phải có sự giao cấu để tiến hóa thấy không ? Nhưng mà giới hạn. Con người đã bị giới hạn rõ ràng, ông Trời với bà Đất hai mươi bốn trên hai mươi bốn, chớ bạn làm gì hai mươi bốn trên hai mươi bốn nổi, thấy không ? Giao cấu lần thứ hai là chết rồi, rớt đài rồi. Nói rõ nó vậy, bị giới hạn. Nhưng mà chúng ta tu, chúng ta mở lên thì cái giới hạn nó cũng tiêu luôn, rồi tuổi tác nó giới hạn nữa. Bây giờ kêu mấy ông cụ này sáu bảy mươi tuổi kêu ông làm gì, ông nói không làm gì được hết. Nó hết rồi, nó cũng rút gánh nó đi. Thì mình tu đó mình đi sớm giờ hơn mấy ông đó, mình rút.

Đó, thì cái tư tưởng lành của mình có thể gởi gắm cho các nơi. Mình cũng dục, cũng tình yêu, cũng thương nhưng mà đem sáng suốt cho mọi người, chớ không dục mà độc tài giữ lấy. Dục là đem tình thương gởi sáng suốt cho mọi người, thấy rõ cái đó chưa. Cho nên khi mà các bạn thấy rõ cái đó rồi, các bạn mới trở về cái vị trí đại giác được. Đại giác là các bạn phải ở mọi trạng thái và các bạn phải phân hóa làm việc cho mọi trạng thái chớ các bạn không có được làm biếng nữa, nó còn khổ hơn hồi các bạn chưa tu. Làm việc nhiều, làm việc nhiều các bạn

mới có sáng suốt, mà nó ngưng một cái là nó hư hết từ đầu chí chân, lộn xộn hết.

Như tôi, bây giờ tôi tu mà tôi bỏ cái thanh điển trên đó tôi không có điều luyện một phút là tôi thấy cái cơ cấu này nó hư hết, một phút thôi. Bởi vì, tôi thuộc về triền miên rồi, tôi không phải ngồi thiền như các bạn nữa. Như hồi nãy giờ tôi là thiền, tôi làm việc, tôi làm việc cho cái tiểu thiên địa này hòa đồng với cái càn khôn vũ trụ, hợp tác với khối vô vi. Đó, thì không giờ nào tôi ngưng được hết, không khối này cũng khối kia, không khối kia cũng khối nọ, không bao giờ tôi được nghỉ. Đó thì các bạn thấy tôi, nó có phần sáng suốt, chính tôi cũng thấy và có phần thanh nhẹ các bạn cũng thấy và các bạn cũng thấy rõ sự thanh tịnh của tôi nữa. Đó, nhưng mà các bạn có không? Các bạn có sẵn thì các bạn cứ việc làm nhiều đó, rồi nó sẽ vun bồi đi tới tùy theo cái nghiệp căn của các bạn, tùy theo hoàn cảnh của các bạn, tùy theo cái thiên tánh của các bạn nữa. Trong đó nó nhiều chuyện phức tạp phải gỡ rối để tiến hóa, đó các bạn phải làm.

Còn khi không nói: Ồ! Tôi nhờ ông Tám tới giúp tôi. Không được! Ông Tám là ở mọi trạng thái, lúc nào các bạn cũng gặp ông Tám được hết, ông Tám ở ngay trong tim các bạn, ở mọi chỗ mọi nơi của các bạn đều có sự cảm ứng của ông Tám hết, nếu các bạn nghĩ tới ông Tám thấy chưa? Mọi nơi mọi lúc đều có sự cảm ứng của phần thanh điển; của bạn đã có thì thanh điển của bạn sau này sẽ góp cho vô vi. Mà vô vi là ông Tám, ông Tám là vô vi, là bạn là vậy, bạn cũng ở trong vô vi, thì giờ phút khắc nào bạn cũng gặp được, chớ không phải gặp kiến diện như vậy mà mới có giá trị. Nhưng mà khi các bạn thanh tịnh ý thức được thì ông Tám ở trước mắt, trong tim, ngoài tai, trong tai đều có ông Tám thì lúc đó bạn thấy chơn lý rõ ràng, thấy chưa ?

Còn nếu các bạn cho ông Tám là ngồi một cục vậy đó, chưa có được. Bởi vì ông Tám đã hòa đồng với khối thanh điển. Mà bạn có khối thanh điển, bạn vun bồi khối thanh điển bạn rồi thì bạn là ông Tám ở nơi nào cũng có ông Tám với bạn. Vô vi là ông Tám, hai số không hợp lại số tám, thấy rõ chưa, thì ở đâu lại không có ông Tám thấy không ?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 2/10/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

NHỮNG KỶ NIỆM THÂN THƯƠNG

Thứ sáu, ngày 14 tháng 5 năm 2010

Sau hơn 1 năm được duyên cùng Đức Thầy về Việt Nam, hôm nay chúng tôi cùng đáp chuyến bay tại phi trường Tân Sơn Nhất. Nhìn lại những hình ảnh, những cảnh vật vẫn còn đó, nhưng người lại không còn, nước mắt tôi lại tuôn trào. Kỷ niệm ơi sao vẫn lảng vảng trong đầu óc tôi không thể nào và không bao giờ quên được.

Bầu trời trong sáng nhưng oi bức của thời tiết tháng 5, chúng tôi dạo một vòng Saigon để ôn lại những gì gọi là lưu niệm đáng yêu.

Mục đích của chúng tôi lần này là về thăm quê hương, thăm lại những bạn đạo mà năm ngoái chúng tôi chưa có dịp chia sẻ.

Về đến nhà cũng đã 2h30 sáng, tắm rửa để chuẩn bị thiền, hướng về Đức Thầy lòng lâng lâng nhẹ nhàng thăm cảm ơn Đức Thầy đã truyền cho con một pháp thật quý báu vô vàn. Suốt đêm không ngủ vì chưa quen giờ giấc chúng tôi nói chuyện đến sáng tìm điện thoại gọi anh Vũ là người đầu tiên tôi liên lạc rồi đến anh Tiên, Anh chị Tấm Hùng Bình Dương, chị Phượng, Anh Sáng và nhiều bạn đạo nữa tôi không nhớ tên. Các bạn thương mến của tôi ơi, sau một năm không gặp, tôi còn nhớ mãi những đôi mắt ngấn lệ nhìn Đức Thầy cách đây một năm thật say đắm, thật thương yêu các bạn biết không chính tôi cũng ngạc nhiên vì Đức Thầy quyết định về Việt Nam sớm như vậy vì ai cũng nghĩ 2012 Đức Thầy mới về, bây giờ thì chắc chắn các bạn đã hiểu rồi phải không? Lệnh phán ra thì chúng ta phải thi hành không chậm trễ, không thắc mắc phải không các bạn vì chúng ta không thể nào hiểu được việc bề trên làm. Hôm nay cũng tại nơi này thân xác Đức Thầy không còn nữa, chúng tôi nhìn nhau bằng ánh mắt tiếc thương bạn đạo được đổi thành tình anh em cùng tổ cùng thầy, tình thương làm quên đi những hờn trách, những than phiền, những tiếng đồn không sự thật được trút bỏ hết, nhường lại trong tôi một tình thương, một tha thứ, một thông cảm của tình người, tình anh em và tình nhân loại.

Chúng tôi được anh Vũ đón tới nhà anh gặp bạn đạo vào lúc 8 giờ tối, ôi cảm động làm sao khi chúng tôi nhìn thấy trên 20 bạn đạo đang chờ đợi, tay bắt mặt mừng nhìn nhau rơi lệ. Tôi cảm nhận Đức Thầy đang hiện diện nơi đây vì trên khuôn mặt từng người tươi sáng hiện rõ lòng từ bi và thương yêu, chúng tôi được các bạn dẫn lên sân thượng lầu năm của nhà anh Vũ, thật tuyệt vời khi hít không khí trong lành và mát rượi của buổi tối tại Saigon.

Chúng tôi được chị Mười phục vụ chu đáo như nhà hàng 3 sao nào là cà phê sữa đá, nước chanh tươi, nước trà, nước ngọt v.v... đều có đủ sau 30 phút.

Chúng tôi trao đổi tu học, kể chuyện Đức Thầy. Chúng tôi trả lời những thắc mắc mà bạn đạo đã ấp ủ từ bao nhiêu tháng qua; anh em được giải tỏa một phần và ai nấy cười nói vui vẻ. Thời gian âm thầm trôi qua đã bốn tiếng đồng hồ mà cứ như một giấc mơ, ai nấy phải chia tay từ giã ra về vì gần đến giờ thiền rồi các anh chị ở Bình Dương phải đón xe về nhà và có nhã ý muốn chúng tôi tới Bình Dương vào ngày mai để gặp bạn đạo và cùng nhau kể cho nhau nghe những câu chuyện về Đức Thầy đầy kỳ thú.

Anh Vũ và chúng tôi gặp bạn đạo tới nhà anh chị Tấm Hùng Bình Dương uống ly trà đá và hẹn gặp nhau tại nhà hàng Sôi Gà Nướng đặc sản nổi tiếng nhất của đất Bình Dương. Chúng tôi vừa thưởng thức món mặn vừa được nghe các anh chị kể chuyện. Sự huyền diệu của Đức Thầy trước khi Đức Thầy về Việt Nam.

Trên dưới 30 bạn đạo thao thao bất tuyệt vì các bạn biết không? Chúng tôi kể chuyện rất nhiều về Đức Thầy, vui có, buồn có, khổ có, chúng tôi kể hết những gì chúng tôi được Đức Thầy dạy bảo truyền lại cho các bạn để lấy đó làm kim chỉ nam mà cố gắng giữ vững niềm tin lo tu.

Ăn trưa xong chúng tôi lại kéo đến quán cà phê Hoàng Cung tiếp tục kể chuyện. Chắc chắn các bạn thắc mắc tại sao cứ rủ nhau tới nhà hàng này quán cà phê kia mà không về nhà. Tôi xin thưa rằng vì ở đây thuận tiện hơn không ai để ý, mình cứ tha hồ nói chuyện các bạn ạ. Xin các bạn hiểu cho nhé, trở lại vấn đề bạn đạo chia sẻ và kể lại những kỷ niệm khi Đức Thầy đặt chân đến mảnh đất Việt Nam. Những kinh nghiệm hành thiền sau 30 năm mới gặp được Đức Thầy như thế nào? Thật hạnh phúc thay, quý yêu thay những bạn đạo Việt Nam có

tấm lòng dũng cảm, mặc dù không gần Đức Thầy chứng tâm cho các bạn nhiều lắm đó. Đức Thầy lúc nào cũng hướng về Việt Nam, những đứa con đang đau khổ ngụp lặn trong dòng đời, bươn chải²) những miếng cơm manh áo sống qua ngày, nói tới Việt Nam là Đức Thầy khóc và khóc rất nhiều, nói tới đây ai nấy cảm động im lặng một chút, anh Thanh rơi lệ, các bạn đạo rơi lệ thương thầy quá Thầy ơi.

Sáu giờ chiều cùng ngày chúng tôi lại được bạn đạo Bình Dương dẫn tới nhà hàng Sinh Thái, ui chu choa ơi ăn gì mà nhiều thế! Sáng, trưa, chiều đều có mặt.

Nhưng các bạn ơi, không phải ăn nhiều đâu nhé, mà nói nhiều, nói cho thỏa chí tang bồng, nói cho vơi bớt nỗi niềm thương đau. Đến 8h30 chúng tôi xin phép ra về trở lên Saigon chuẩn bị cho cuộc hành trình sáng mai đi Vũng Tàu.

Thứ bảy, ngày 15 tháng 5 năm 2010

Sáng sớm tinh sương, 3 giờ sáng, gà còn chưa gáy. Sau khi thiền xong tôi lại thao thức không ngủ được nghĩ đến ngày mai trở ra miền biển trực chỉ Vũng Tàu là nơi đầy kỷ niệm cùng với Đức Thầy.

Trong chuyến du hành này gồm có Anh Vũ và các anh Sáng, Anh Chung, bé Thùy ở Tây Ninh, Anh Thanh và tôi. Thoạt đầu, chúng tôi sáu người được anh Thanh bao ăn sáng rồi đi thẳng ra Vũng Tàu ngang qua Long Thành, chúng tôi ghé thăm Thiền Viện Sức Khỏe và Tâm Linh được anh Nguyễn Văn Thoại trụ trì. Thiền Viện được nằm trên ngọn đồi gần ngôi làng Đại Học Thần Học của Phật Giáo cách đường cái khoảng hơn 1km, phòng thiền rộng rãi khang trang mát mẻ, Thiền Viện này được Đức Thầy cho phép hoạt động vào năm 2007. Con đường vào Thiền Viện vẫn còn gồ ghề, Thiền Viện được nép mình sau những lùm cây cao xanh mướt, khiêm nhường, như người sẵn sàng đón tiếp.

Nghe tiếng cười nói của chúng tôi, Anh Thoại đơn đũa chạy ra đón tiếp, các bạn biết không? Vừa nhìn anh Thoại là tôi nghĩ đến các ông Thầy tu khổ hạnh trên núi: người thì gầy tong, nước da ngăm đen nhưng trông khỏe mạnh, Anh mời chúng tôi tới phòng Thiền để thiền vào đúng 12 giờ trưa.

Một nỗi buồn mênh mang vì khi nhìn hình Đức Tổ và Đức Thầy được trưng bày hai bên kính Vô Vi, ghế của Đức Thầy được che phủ bởi một tấm khăn. Ôi vật đó nhưng Người còn đâu. Tôi lại cảm xúc và hướng về Đức Thầy và đầu lâng lâng rút nhẹ trong giờ Thiền Định, tiếng niệm Phật của Đức Thầy vang lên trong bầu trời trong sáng giữa rừng sâu, nhắc nhở tôi phải lo tu tâm sửa tánh để mau sớm trở về nguồn cội là nơi Vĩnh Cửu.

Sau khi thiền xong, chúng tôi được anh Thoại đãi châu nui nấu khoai môn thật ngon, mùi vị đậm đà được chế biến bởi bàn tay khéo léo của người tu thiền.

Chúng tôi tiếp tục tiến thẳng ra biển. Trên đường đi các anh em không ngớt kể những mẫu chuyện nhỏ về Đức Thầy, những kinh nghiệm tu học và đời sống hằng ngày trên miền đất quê hương Việt Nam thật hăng say và thú vị đến nỗi chú tài đưa chúng tôi đến Vũng Tàu hồi nào mà không hay. Bước chân xuống xe mà lòng bồi hồi, nhớ lại một kỷ niệm khó quên, nhìn hai bên đường trải dài những quán cà phê, những nhà hàng, những hình ảnh thật thân thương, những con đường đã từng qua lại không biết bao nhiêu lần với Đức Thầy, những đêm dài không ngủ được, ôi buồn làm sao!

Tôi được các anh cho biết vào những đêm đó, các anh cũng có mặt tại Vũng Tàu để tìm kiếm Đức Thầy nhưng không gặp, tôi còn nhớ cũng đêm đó, chúng tôi đi hết thành phố Vũng Tàu tất cả là 3 lần rồi đậu xe ngay trung tâm thành phố khoảng 2 tiếng đồng hồ để hít khí biển và nhìn ngắm những sinh hoạt về đêm của thành phố nhưng sao các anh lại không thấy chúng tôi vì nhóm chúng tôi cũng đông khoảng 12 người. À thì ra tôi nhớ ra rồi, có lẽ khi Đức Thầy làm việc không muốn gặp bạn đạo thì có Trời mới tìm ra, chiều này các bạn đạo chúng ta ai cũng trải qua rồi phải không các bạn?

Màn đêm bắt đầu buông xuống chúng tôi ăn tối xong lại quán cà phê tiếp tục trao đổi những cảm nhận khi các Anh gặp Đức Thầy lần đầu tiên.

Sau một ngày dài oi bức, chúng tôi được chú tài đưa về nhà Anh Vũ tọa lạc trên lầu năm của cao ốc được kiến trúc theo lối Tây Phương rộng rãi và thoáng mát. Các anh em ngồi phòng thiền không khí trong lành của gió biển làm tâm hồn nhẹ nhàng, đầu lâng lâng rút nhẹ, hướng về trung tâm càn khôn vũ trụ thật tuyệt vời.

² Bươn chải: Xông xáo, lăn lộn, cố đua tranh để vượt tới.

Chủ Nhật, ngày 16 tháng 05 năm 2010

Trưa ngày 16, sau khi thiền xong chúng tôi rủ nhau kiếm quán cơm tấm vì mấy ngày không có cơm, anh Thanh hơi buồn, bụng thì đói, khí hậu thì nóng oi bức, nhờ có gió biển cũng đỡ phần nào. Giờ này mà ở Saigon chắc là cháy thui rồi, nhớ Cali quá nhất là San Diego cũng có gió biển nhưng khí hậu thì ôn hòa. Ông Trời thật ưu đãi cho những ai sống miền Cali, không tu kì này chắc là thiếu nợ bao nhiêu kiếp cũng không trả nổi đâu các bạn.

6h 30 chiều chúng tôi trở về Saigon vì là giờ cao điểm nên xe cộ tấp nập nào là xe tải, xe hàng, xe van chen lẫn nhau trên đường phố xa lộ Biên Hòa. Chúng tôi phải chạy nhanh để kịp gặp bạn đạo tại vườn sinh thái Thanh Đa khoảng hơn 50 người từ Tây Ninh, Bình Dương, Long Thành, Long An, Sóc Trăng và còn một số khoảng 30 người báo tin trễ nên không đến kịp thành thật xin lỗi và hẹn lần sau nhé.

Nhà hàng BBQ buffet nằm ngay cạnh con sông Saigon được trưng bày ở ngoài trời nên chúng tôi tha hồ nói chuyện gặp nhau tay bắt mặt mừng nhìn nhau thương nhớ như thăm cảm ơn Đức Thầy, Bề Trên đã cho chúng con có dịp hội tụ với nhau ngay tại thành phố đông loạn này mà vẫn có những người biết thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một điều rất khó.

Đức Thầy đã bỏ xác ra đi chúng con chỉ còn biết an ủi nhau, chia sẻ nỗi vui buồn của cuộc sống hằng ngày, thương yêu nhau, giúp đỡ nhau để hy vọng gặp nhau nữa trên mảnh đất đau khổ và đầy phức tạp này. Sau khi ăn uống no nê và trời về đêm lúc 10h30, chúng tôi chia tay nhau và hẹn gặp nhau kỳ tới.

Thứ ba, ngày 18 tháng 05 năm 2010

Về miền Tây, ghé qua nhà chị Ngọc tại Long An, chị là người mới bắt được pháp này rất thật tình và vui vẻ đúng là gái miền Tây thật thà chất phác, thật dễ thương. Chị Ngọc dẫn chúng tôi lên lầu chỉ tầm hình Đức Thầy ngồi kiêu Phật Di Lạc thật vui và chúng tôi cùng nhau trao đổi tu học, chị cũng nhờ kiểm soát lại công phu và chúng tôi cũng học hỏi nhiều các anh chị. Sau hơn 2 tiếng đồng hồ, chúng tôi xin phép từ giả để tiếp tục cuộc hành trình tới Sa Đéc thăm thầy Hai. Đường đi tới nhà thầy Hai so với 10 năm về trước thì thật sướng ghê vì tôi còn nhớ lần đầu tiên đến thăm rất khó khăn phải đi hai chặng đò và những cục đá lớn trên đường nay được tráng nhựa và sạch sẽ. Gặp Thầy Hai là một trong hai đệ tử của Đức Tổ Sư. Đức Thầy Lương Sĩ Hằng Vĩ Kiên và thầy Hai Khuê là hai đệ tử được Đức Tổ Sư trọng dụng. Thầy Hai được truyền cho cách coi phong thủy, Thầy Hai vui vẻ bắt đầu tay từng người và dẫn chúng tôi tới bàn thờ tổ đốt nén nhang để tưởng nhớ đến các Ngài. Thầy Hai hơi lẳng tai, ít nói nhưng kể chuyện rất có duyên. Chúng tôi say sưa lắng nghe kể chuyện mà quên mất thời gian đã 6h chiều. Chúng tôi không kịp thăm mộ Đức Tổ Sư và xin hẹn vào ngày trở lại Saigon sẽ viếng thăm mộ vì từ Sa Đéc xuống Cần Thơ rất gần. Chúng tôi được tháp tùng đi qua Cần Thơ nghỉ trọ tại khách sạn Xuân Mai. Khách sạn Xuân Mai do chị Lý làm chủ. Tại đây chúng tôi gặp chị Vạn An, chị tu cũng khá lâu và biết Thầy cũng nhiều khi Thầy còn ở Việt Nam.

Kỳ vừa rồi chị được duyên phước gặp Thầy nhiều lần. Đó là niềm ao ước từ bao nhiêu năm thương nhớ, hôm nay chị đã được thỏa mãn và được Đức Thầy đặc biệt nhớ đến chị, chúng tôi còn nhiều chuyện để nói nhưng vì đi cả ngày hơi mệt nên xin hẹn vào ngày mai.

Thứ tư, ngày 19 tháng 05 năm 2010

6h30 sáng thiền xong, chúng tôi đi bộ xuống quán cà phê tìm nhà hàng chay gặp chị Vạn An là thổ địa của xứ Cần Thơ nên chị mua cho chúng tôi nào là bánh mì chay, bánh bao chay, khoai lang và bắp luộc, ăn thật ngọt ngào và thơm mùi lúa chín của miền sông nước Cần Thơ. Chị em chúng tôi ngồi chờ các anh trả phòng tha hồ tâm sự những kỷ niệm gặp Đức Thầy, nhớ thầy và thương thầy mãi mãi. Tôi cảm phục chị và nghe chị kể lại năm ngoái sau khi Đức Thầy và phái đoàn trở về Mỹ thì chị được gọi lên phòng vẫn hơn 3 tiếng đồng hồ chị thật dũng cảm. Đã kể hết cuộc đời của Đức Tổ, hoàng pháp ra sao và chính hạnh hy sinh của Đức Thầy đã làm cuộc đời của chị thay đổi và nhờ hành pháp này chị mới được nhiều may mắn, cố tâm sửa tánh để trở thành một công dân tốt cho xã hội. Cảm phục, cảm phục!

Sau khi nghe xong câu chuyện, chúng tôi phải chia tay chị để xuống Sóc Trăng thăm bạn đạo. Tới Sóc Trăng vào lúc 12 h trưa, với cái nóng oi bức của mùa hạ, chúng tôi ai nấy mồ hôi ướt đầm mỗi lần ra khỏi xe. Thôi thì để giải trừc vậy phải không các bạn?

Chúng tôi tập vào quán cà phê vì ở đây có máy lạnh. Chúng tôi gặp các anh Dân, anh Cho, chị Hoàng Anh, anh Hợp những bạn đạo này có lẽ là những người tu lâu nhất vùng này, tôi được biết ở Sóc Trăng có rất nhiều bạn đạo rất đơn sơ và thành thật. Con người Sóc Trăng thật dễ mến vì họ được gắn liền với cảnh vật thiên nhiên của đồi núi, cây cối xanh tươi cũng làm con người bớt đi những động loạn của cuộc sống. Chúng tôi được các anh chị dẫn lên 1 ngọn đồi để hít thở không khí trong lành và nhâm nhi những trái chôm chôm, uống nước dừa tươi mát lạnh, những chiếc bánh hạnh nhân ngọt lịm của gia đình chị Hoàng Anh tự làm thật tinh khiết. Chị mời chúng tôi tới nhà hàng chay để thưởng thức tài khéo léo của những món bún riêu, hủ tiếu mì v.v...

Chúng tôi được ăn no và còn được gói mang về, thật không gì thấm thía bằng tình bạn đạo, cảm ơn chị rất nhiều lo lắng cho chúng em quá đầy đủ. Chúng tôi được chị dẫn đến nhà một chị bạn đạo mà tôi quên tên rồi, chúng tôi gặp khoảng hơn 20 bạn đạo đã chờ sẵn để cùng chúng tôi chia sẻ kinh nghiệm tu học cảm động nhiều nhất khi nhắc đến Đức Thầy, những hồng ân Đức Thầy đã ban sau khi Đức Thầy đã bỏ xác, ai nấy cảm nhận được sự thanh nhẹ, và rất vui cùng nhau khuyến khích tu học mặc dù xác thân Đức Thầy không còn trên thế gian nữa, nhưng điển quang và gương lành của Đức Thầy cũng đủ làm hành trang cho chúng ta tiếp tục tiến bước trên con đường tu học.

Chúng tôi từ giã các bạn vào lúc 5 giờ chiều và tôi không quên chị Hoàng Anh nói với tôi rằng “cố gắng tu để mình còn gặp nhau ở trên kia chứ” (*Chị Hoàng Anh ơi, khi nào lên đó nhớ kéo em lên với nhé*).

Chủ nhật, ngày 23 tháng 5 năm 2010

Khoảng 60 bạn đạo được tụ tập tại nhà chú Ba. Chúng tôi có duyên được gặp một số bạn đạo quen thuộc cách đây 6 năm; chúng tôi có dịp tâm sự, các anh chị vẫn trẻ đẹp như xưa, điển hình nhất là dì Ba vẫn vui vẻ như ngày nào. Thấy chúng tôi tới, Dì Ba rất mừng và dặt tay tôi chào hỏi mọi người. Bạn đạo như đã trưởng thành sau ngày Đức Thầy bỏ xác ra đi, ai nấy tiếc thương và ngậm ngùi. Có một chị rất thích nghe kể chuyện về Đức Thầy. Tôi đi tới đâu là chị đi tới đó, nói đến tình thương của Đức Thầy chị lại òa lên khóc nức nở, tôi cố gắng kể chuyện vui về Đức Thầy thì chị mới êm. Còn những nhóm khác thì say mê nghe chúng tôi kể chuyện mãi đến 4 h30 chúng tôi mới rời khỏi nơi này.

Thứ hai, ngày 24 tháng 5 năm 2010

Chúng tôi đáp chuyến bay tới Hà Nội lúc 8 h30 sáng. Chúng tôi thuê chiếc xe 16 chỗ ngồi trực chỉ đến nhà anh Phương và chị Kim Anh. Nhà của anh chị cách phi trường 1 tiếng lái xe. Anh Phương đứng bên đường chờ sẵn để mời chúng tôi lên nhà. Anh chị thật hiếu khách muốn chúng tôi ở lại nhà để cùng nhau thiền chung, chơi chung và học hỏi chung nhưng vì chúng tôi gồm 8 người nên không tiện và xin phép ra ở khách sạn sau cho dễ dàng đi lại. Chúng tôi được anh chị đãi 1 bữa cơm thịnh soạn và dinh dưỡng, tấm lòng này chúng tôi xin cảm ơn và ghi nhớ. Chúng tôi mượn khách sạn tại Hà Nội 36 phố phường. Anh Giang Thanh là người được chính quyền cho phép mở câu lạc bộ Thiền cũng đến chào hỏi và dẫn chúng tôi đi tham quan những văn hóa lịch sử của nước Việt Nam. Anh Hùng và anh Dũng rất vui cũng tháp tùng với chúng tôi tới Thiền Đường và chúng tôi tới nơi vào đúng 12 giờ trưa nên thiền hướng về trung tâm sinh lực căn khôn vũ trụ lòng mình được thanh thoát và thâm cảm ơn Thượng Đế đã ban cho chúng con một môn pháp thiền giúp cho mình một thân xác lành mạnh và một tâm hồn trong sáng. Thiền xong, chúng tôi rủ nhau xuống Câu lạc bộ dùng bữa cơm thanh đạm và sau đó anh Giang Thanh dẫn đến gặp bạn đạo đang sinh hoạt khoảng hơn 20 bạn đạo học mục Bé Tám, chúng tôi cũng tham gia để khai triển lời vàng tiếng ngọc của Đức Thầy. Không khí trong phòng thiền lúc đầu hơi yên lặng, bạn đạo chưa quen với lối sinh hoạt ở miền Nam, anh Vũ có ý kiến thật hay và sòng động được các anh em hưởng ý nhiệt tình. Sau Mục Bé Tám chúng tôi được giới thiệu từng người, anh chị chủ Thiền Đường tên là Thủy và chị là Vân, rất trẻ và hiền. Chúng tôi cùng nhau kiểm soát công phu, tôi cảm động nhất là các cụ trên 80 tuổi siêng năng hành pháp và nghe tin có bạn đạo ở hải ngoại tới thăm, các cụ mừng quá, có cụ không ngủ được cả đêm để chờ đến sáng gặp bạn đạo thật xúc động quá. Mỗi lần kể chuyện và nhắc đến Đức Thầy ai nấy đều rơi lệ thương nhớ Đức Thầy. Không khí trong phòng thiền bỗng nhiên yên lặng dành chỗ cho

tiếng sụt sùi vì nước mắt không ngừng tuôn rơi. Chúng tôi thăm nghĩ Đức Thầy đã hiện diện nơi đây và không ngừng ban chiếu thanh quang điển lành cho các con cái của Ngài. Sau khi trao đổi tu học và kiểm soát công phu chúng tôi được anh chị chủ Thiền Đường mời dùng bữa cơm trưa có hủ tiếu chay thật đậm tình quê hương và tràn đầy lòng thương của anh chị. Chúng tôi quý nhất và thương nhất là các cụ thật tâm nói tận đáy lòng và cảm thấy tiếc vì đã tu muộn, nhưng theo tôi nghĩ tu muộn như các cụ tinh tấn, dứt khoát một đường đi không sửa pháp, không thị phi thì có kết quả hơn là những người chỉ nói mà không hành. Ôi cao quý thay nền thế giới này ai cũng được như các cụ thì hòa bình sẽ đến với chúng ta rất gần phải không các bạn nhỉ?

Chúng tôi từ giã các cụ và bạn đạo tay nắm tay không muốn rời xa nhau thật thâm tình trong đạo pháp, tôi nhìn thấy giòng lệ rơi hai bên khóe mắt của các cụ, tôi vội vàng quay đi không dám ngoảnh mặt lại vì tôi cũng là kẻ mót ướt các bạn ạ. Ngồi trên xe tôi không cầm được nước mắt vì tình bạn đạo đã thấm nhuần trong tim tôi. Tôi lại nghĩ đến Đức Thầy vì nhân loại mà chịu nhiều cay đắng, hy sinh tất cả để cứu độ chúng sanh. Thầy ơi! Không biết lấy lời nào để nói lên tình thương yêu thâm sâu và không biết lấy gì để đền đáp công ơn vô bờ bến của Đức Thầy. Chúng con chỉ biết nguyện siêng năng hành pháp và tu sửa tâm thân để cùng nhau đi tiến trên con đường trở về nguồn cội.

Thứ năm, ngày 27 tháng 5 năm 2010

Vừa đáp chuyến bay tới Saigon chúng tôi được anh chị Lớn, chị Lan và chị Thìn mời tới nhà, người còn mệt vì khí hậu thay đổi, chúng tôi hẹn anh chị tại Chợ Lớn cho tiện đường. Chúng tôi quen biết các anh chị hồi năm ngoái lúc Đức Thầy về Việt Nam, nhưng không có thời giờ nói chuyện. Hôm nay được giải bày tâm sự những nỗi nhớ thương. Tình thương yêu của Đức Thầy dành cho mỗi người thật kỳ lạ, những câu chuyện nhỏ, những kết quả đạt được khi hành pháp và còn nhiều nữa. Vì đêm đã về khuya chúng tôi chia tay và hẹn nhau ngày mai tại thiền đường Duyên Lành ở Củ Chi và nhất định phải tới thiền đường Dũng Hành ở Thủ Đức cho trọn một chuyến đi dài về Quê Hương thăm bạn đạo.

Tới đây viết cũng hơi nhiều phải không các bạn, cảm ơn các bạn đã dành thời gian để đọc những kỷ niệm thân thương. Kính chào và xin từ giã các bạn chúng tôi trở về Mỹ để lại những yêu thương, những thâm tình, những nhớ nhung đến các bạn đạo tại quê nhà. Nguyện xin Thượng Đế, Đức Tổ, Đức Thầy chiếu sáng đến mảnh đất yêu thương để mong sớm đến ngày hưởng 1000 năm hòa bình.

Kính bút,
Viết tại thiền đường Thanh Hòa, ngày 13 tháng 06 năm 2010
Thanh Hòa



Vườn Thơ Bạn Đạo

ĐÔ THỊ GIẢ

Thế gian biết giả vẫn tham nhiều
Ngũ uẩn bám đeo cho đã siêu
Bản tánh mê trần mong phát huệ
Không Thầy tự tiện dễ làm liều
Giác mê há phải dựa kinh sách
Đạo ở bên trong biết đủ điều
Chữ tịnh trong tâm là tuyệt đối
Thông dong tịnh luyện trí tiêu diêu.

TPHCM, 29-06-2010
Minh Nghĩa



ĐÔ THỊ GIẢ (2)

THẾ thái nhân tình ít thích thơ
GIAN manh quỷ quyết mắt lơ dờ
ĐÔ con dục ít tu tinh tấn
THỊ mắt tai nghe trụ chẳng lơ
GIẢ hiệu tầm tiền hơn kiếm đạo
BIẾT mà vẫn phạm tu điên rồ
VĂN chơi hưởng thụ mong khai huệ
THAM tịnh dầy công đến bến bờ.

TPHCM, 29-06-2010
Minh Nghĩa



KIỂM CHỨNG 3

Kiểm chứng hành đi đạo thực thi
Quy y quy pháp đầu so bì
Đời là thảm cảnh khai chân ý
Hiểu thấu bao điều tâm đạo bi
Biển khổ đường đi chung dất diu
Gương thầy cao cả hạnh bao siêu
Bao điều khảo hạch do thiên ý
Đánh thức tâm trần tỏa sáng đi.

Cà Mau, 18/04/2010
Văn Phong



TÌNH SIÊU

Ghi nhớ lòng ta chỉ mỗi điều
Xuất hồn đánh lễ học thương yêu
Chén cơm manh áo lo tạm đủ
Oan nghiệp duyên tình gắng giải tiêu
Gió mát xuân sang vui ngán lệ
Sương mờ đông hết ngập tình siêu
Ta đang đứng giữa bờ Mê Giác
Nên quyết tu thân tối sáng chiều.

PN., 12/12/2009
TS. Phương



VỀ KHÔNG

Ông Trời tạo hóa có và không
Có có không không Ma Phật đồng
Sáng suốt hòa đồng tâm đạt thức
Thoát phàm ý lực ắt thành công.

Thành công đạo pháp đạo Thiên Không
Đạt tới tâm thông mặt sắc hồng
Sắc diện hiện hành nơi bản thể
Ai mà mở huệ ấy thần thông.

Thần thông Ngọc Nữ cùng Tiên Đồng
Rớt xuống dương trần học chữ không
Khai triển Vô Vi khắp Thế Giới
Tu hành tiến hóa trở về không.

TPHCM, 29-06-2010
Minh Vô Vi



CHA TINH THẦN

Tinh cha điểm tựa tinh thần
Cha nay quy ẩn tiềm tàng sâu xa.
Đi xa thế cảnh ta bà
Vào trong vô giới di đà điển quang
Để bao chân lý thiện lành
Bao nhiêu lời giảng thiền hành mở mang.
Tùy duyên, tùy thức, duyên tâm
Chân linh khai mở hòa tăng thâm sâu.
Hiểu thấu chân lý nhiệm mầu
Huyền quang tỏa sáng nhịp cầu tương giao
Năm châu bạn đạo tương cầu
Tâm tâm tương ứng bắc cầu điển sang
Thanh thanh nhẹ nhẹ đỉnh đầu
Hư không đại định hết sầu thế gian.

Cà Mau, 09/06/2010
Văn Phong



PHẬT PHÁP

Pháp Phật Thầy trao học kiếp này
Luyện Hồn xuất thế đến Trời mây
Trà ơn Thầy Tổ mẹ cha đầy
Lập hạnh từ đây cho đủ đầy.

TPHCM, 2-7-2010
Minh Vô Vi



TỰ KIỂM, SÁM HỐI

Mình nghĩ mình hay đã dở rồi !
Dở vì tự mãn tự cao thôi.
Mỗi ngày kiểm điểm trước thanh chuyển.
Sám hối sửa sai trợ tịnh ngồi.
Khiêm tốn thật thà tăng đạo hạnh,
Luôn thâm tự nhủ lỗi do tôi.
Quán tâm tự kiểm sai liền sửa.
Thiền pháp luôn cần sám hối bồi.

Củ Chi, 20/6/2010
Bá Tùng



TUỔI CƯỜI

Lòng nhân ái mở rộng vòng tay
Chôn bi đầy giận dữ dài dài
Mong cõi mở cho ta nhẹ thân
Đạo ta tâm học ở tâm thanh.

Hiếu thảo nguyên lý đạo tâm
Làm sao cho thức nhẹ nhàng tâm thân
Đạt đâu khai mở hiện dân
Trụ tinh dẫn khí định thần thanh tao
Đặng cho ngộ thức mai sau
Quy về chánh giác để ta thức đời
Nơi đâu mới thấy tuyệt vời
Nội tâm soi sáng sân si di dờ
Cộng đồng xã hội khắp nơi
Hòa trong thanh mở mọi nơi tươi cười.

Cà Mau 04/05/2010
Văn Phong



ĐẠO ĐỨC

Tu hành đạo đức được người mến
Tha thứ thương yêu tâm đại bi
Nghĩ xấu một ai chỉ hốt trước
Thị phi không nhớ trược kỳ thi
Tiểu Hồn vấp ngã dịu cùng bước
Không đạp lên người, giống tấp pi
Hạnh tốt được nhờ chớ ngạo mạn
Thấy ai nghiệp nặng hành từ bi.

Kính bái
TPHCM, 02-07-2010
Minh-Nghĩa



TÌNH THẦY TẬN ĐỘ

Chơn lời Hiền Bạn diệu thâm
Cà Mau thâm đượm, siêu âm nghĩa tình
Phước Thầy ban rải cho chung
Cùng hành, lập hạnh, trùng tu đạo mẫu
Dẫn thân, phục vụ, hy sinh.
Tâm từ hóa độ, tâm linh siêu phàm
Vô Vi tận độ rưới tươi
Vĩ Kiên khai Sáng độ người thoát mê
Tham thiền nhập định hưởng trời
Cùng Thầy tu tiến hợp thời thăng hoa
Xưa kia ta chôn non bông
Lâm phạm học khổ, tham tòng xa quê
lệ rơi tuôn chảy thân đêm
khắp trong trần hạ khó tìm người chơn
Duyên may được gặp Đức Thầy
Ban cho mưa pháp, thật tài diệu siêu
Thuyền từ Pháp Lý Vô Vi
Nhanh chân xuống bến, thực thi đạo mẫu
Soi Hồn, Thiền Định, Chuyển Luân
Phát Quang, giải trược, Trời xuân đón chào
Dù nhau cùng tiến bạn ơi !
Giữ tâm thanh tịnh, Cha Trời ân ban
Thoát vơi kiếp khổ ta bà
Thân, tâm Chánh Niệm, tiến xa trở về
kính chúc quý bạn an vui
Cà Mau Thương quý rèn trui Tâm Từ
Cùng Thầy ta hướng về quê
Đời đời thanh nhẹ, mãi mê tu hành.

Kính quý thương
Mỹ Tho ngày 28/6/2010
TĐ : Mỹ Thiện
TM : Cao Phi Long

Bài thơ này kính gửi hiền huynh Văn Phong và quý
bạn đạo Cà Mau. Đáp lại bài thơ Cảm ơn của hiền
huynh Văn Phong ngày 8/06/2010.
Xin đa tạ bạn hiền!



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 21 tháng 11 năm 1971

Hào quang chiếu diệu thâm tâm tiến
Thoát khỏi luân hồi tự tiện xuyên
Thắng cảnh tiên rồng vui đón tiếp
Sắc không không sắc cảm thông liền.

Gắng tu thông cảm diệu huyền,
Đấu tranh vụ lợi gây phiền nội tâm.
Thế gian giả cảnh dễ lầm,
Thiền đàn chơn cảnh khó tầm khó sai.
Tu cho thấu đáo thiên đài,
Lên cao xét thấp thấy ngài lời thôi.
Ăn vô đi đứng nằm ngồi,
Tham sân động loạn cuốn lôi thế tình.
Tưởng lâm thế cảnh hữu hình,
Bất di bất diệt muốn mình sống lâu.
Van xin lạy lục thỉnh cầu,
Ơn trên phù hộ nhiệm mầu giúp thân.
Đâu dè tạo hóa có cân,
Từ bi bác ái giúp gần giúp xa.
Thân hình tạm sống ta bà,
Sống hiền tự sửa mới là người ngoan.
Thế gian đến cảnh thiên đàng,
Đâu đâu cũng có điển quang giúp người.
Trừ phi bỏ phế tự lười,
Chẳng sao mình dạng thanh tươi điển Trời.
Phật Tiên đã thuyết hết lời,
Chẳng ai thông cảm ý Trời ra sao.
Đấu tranh giết chóc ào ào,
Đê hèn tự tạo thanh cao chẳng còn.

Luong Sĩ Hằng - Vĩ Kiên